

Ποιός σου έβγαλε το μάτι;
Ο αδελφός μου!!!
Γι' αυτό είναι τόσο βαθύ...

Λαϊκή παροιμία

Θυμώσατε την Αντιγόνη του Σοφοκλή; Τα δύο αδέρφια ο Ετεοκλής και ο Πολυνίκης δια την αρχηγίαν των Θηβών, εμονομάχησαν και αλληλοεφονεύθησαν.

Ήρθαμε παιδιά επάνω στα νεανικά μας χρόνια. Εργαστήκαμε και με την τίμια εργασία μας αποκτήσαμε κάτι. Άλλος πολλά και άλλος λίγα.

Η παροιμία είχε και έχει ανάγκη από οδηγούς και καλούς συμβούλους. Μια καλή συμβουλή είναι προτιμότερη από χρυσάφι.

Έτσι, οι πιο εγγράμματοι και μορφωμένοι έγιναν πρόεδροι, μπροστάρηδες και σύμβουλοι στους Συλλόγους και στα παροικιακά δρώμενα.

Η ζωντανία της παροιμίας μας φαίνεται και κρίνεται ατομικά από τα έργα του καθενός, αλλά και συλλογικά. Έχουμε τόσα αξιόλογα έργα και προβάλλονται από τους ηγέτες της Αυστραλίας.

Η κρίση του καθενός μας είναι βασιμμένη επάνω σε ότι έχουμε καλλιεργήσει μέσα μας, ότι ακούμε και ότι διαβάζουμε. Αυτά όμως που διαβάζουμε είναι γραμμένα στον Τύπο, στις εφημερίδες που κρατάμε στα χέρια μας.

Κάποιες εφημερίδες και ΜΜΕ έχουν συνειδητοποιήσει την μεγάλη αποστολή των, την οποία ή εξέχασαν ή εθελοτυφλούν ίσως, για να εισπράξουν τα τριάκοντα αργύρια της προδοσίας.

Είναι μεγάλο ΛΑΘΟΣ όταν προβάλλεται προς μίμηση η διχόνοια που έχει φέρει την καταστροφή εις την παροικία.

Είναι λάθος όταν προσβάλλουμε και προδίδουμε την πίστη μας, τα ιερά και όσια μιας περήφανης και ζηλευτής καταγωγής.

Δεν είναι αρετή η εθελουσία προ-

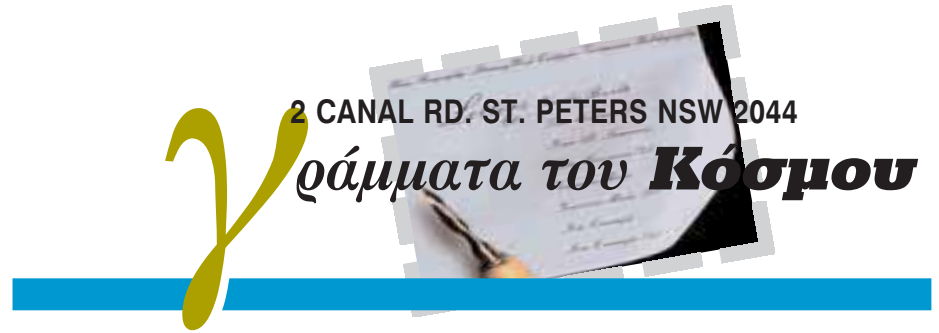
Όχι παραδείγματα διχόνοιας που φέρνουν την καταστροφή

Συμφιλίωση ίσον πρόοδος

σοφρά εργασίας στην Εκκλησία όταν είναι χωρίς την πίστη, ομοιάζει με την φίλη του Ιούδα.

Είναι λάθος όταν σπέρνεις το δηλητήριο του "Διαιρεί και βασίλευε" ανάμεσα στον ελληνισμό και στην Εκκλησία.

Η διαίρεση από Έλληνες και Ορθόδοξους - το γνωρίζουμε όλοι - είναι η καταστροφή μας. Εμείς, οι περασμένης ηλικίας άτομα έχουμε ζήσει τον μεταξύ μας αδελφοκτόνο πόλεμο. Όσο κι αν προσπαθήσεις να τον ξεχά-

σεις δεν ξεχνιούνται οι πληγές που ακόμα αιμορραγούν.

Έτσι έχουμε κι εμείς εδώ το "Ε-

νομε καθημερινώς. Γκρεμίζει και θεμελιώνει την συνοχή και συσπειρώση, καταστρέφει τις ρίζες, φοβίζει και αποξενώνει τα παιδιά μας που περιμένουμε να μας διαδεχτούν.

Έχει ανάγκη από χειρουργική επέμβαση και αλλαγή γραμμή πλεύσης.

Δεν χρειάζονται αρωστημένες ιδέες και κακοί συμβουλάτορες.

Το θαύμα της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας είναι φωτεινό παράδειγμα προς μίμηση. Εκεί όπου υπάρχει γαλήνη, κατανόηση, αλληλοσεβασμός γίνονται έργα που μιλούν και δεν χρειάζονται λόγια ούτε διαφημίσεις.

Και όπως γράφει ο "ΚΟΣΜΟΣ" "Συμφιλίωση ίσον πρόοδος". Διχόνοια και διαίρεση ίσον καταστροφή.

Ευχαριστώ για την φιλοξενία
Ανδρέας Γιαννακούρας

ΓΚΛΗΜΑ ΧΩΡΙΣ ΤΙΜΩΡΙΑ". Έγινε ο διαχωρισμός Κοινότητας και Εκκλησίας. Μεγάλο μοιραίο λάθος η Ελληνική Κοινότητα να κρατήσει από την ΕΛΛΗΝΙΚΗ Ορθόδοξη Εκκλησία τους ναούς που έκτισε ο μετανάστης ελληνισμός για τις θρησκευτικές του ανάγκες και όχι να τις κάνει μουσεία.

Μια αθεράπευτη πληγή, ένα μεγάλο καρκίνωμα που εκατό και πλέον χρόνια συνεχίζει να κατατρώγει τα σωθικά του ελληνισμού της παροικίας μας.

Πανάκριβο το τίμημα που πληρώ-

ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

● Το σχολείο είναι πηγή γνώσης θεσμικά. Το σχολείο πρέπει να ξέρει τι λέει, να ξέρει τι κάνει, πως το κάνει και γιατί το κάνει. (Κι ό-τι σπέρνει θερίζει) Από τον καιρό που πρώτο-λειτούργησε σαν θεσμός της κάθε κοινωνίας και κάθε εποχής ως σήμερα! Όλα γνωστά. ● Δε χρειάζονται παραδείγματα. Ο καθένας ήξερε και ξέρει τα παραδείγματα. Αφού ο καθένας τα ήξερε και τα ξέρει λίγο-πολύ τα παραδείγματα είπαμε, δηλαδή ήξερε τότε ότι ο ένας ήταν σοφός κι ο άλλος ήτανε σπαρμαστέτο. Επίσης και σήμερα ξέρει ο ένας είναι σοφός κι άλλος σπαρμαστέτο. Δηλαδή ο ένας ήτανε σπύρτο του καμινέτου κι ο άλλος ήτανε σπαρμαστέτο. Επίσης και σήμερα είναι ο ένας σπύρτο του καμινέτου κι άλλος είναι σπαρμαστέτο. Αυτός θα πρέπει να είναι ο λόγος λοιπόν,

που οι σοφοί έκαναν το σχολείο πηγή γνώσης ώστε τα σπαρμαστέτα να γίνοντε σοφοί. Και κάνανε σωστά. Είχανε απόλυτο δίκιο. Γι αυτό κι εμείς ως σήμερα, έπειτα από χιλιάδες χρόνια παιδεία στα σχολεία που είναι πηγή γνώσης είπαμε, έχουμε και σοφούς έχουμε και σπαρμαστέτα. Και τέλος, θα μπορούσαμε να έχουμε σοφούς χωρίς να έχουμε σπαρμαστέτα; Και αντίστροφα; Όχι! Δεν μπορούμε. Γιατί ήταν είναι και θα είναι φυσικότατο. Εκτός και παραποιήσουμε τη φύση! Και εν μέρη τα καταφέραμε. Επομένως, οι σοφοί με τα σχολεία σαν πηγή γνώσης είπαμε, πούλούσανε και πουλάνε τη γνώση σε όποιον την αγοράζει. και σε όποιον τη μεταπουλάει ποικιλοτρόπως. Κι έχουμε κατηγορίες. Έχουμε σοφούς, έχουμε θεολόγους, έχουμε ακαδη-

μαϊκούς, έχουμε πολιτικούς και πλούσιους και φτωχούς και σπαρμαστέτα. Όλοι τους ήταν και είναι αιώνια ορατά ορόσημα στον πλανήτη ως τη σημερινή ημέρα! Εντάξει. Ας πούμε πως είναι έτσι. Όμως αύριο; Ποιο θα είναι το αύριο; Να σου πω! Αύριο θα βγω από το γαλαξία και μεθαύριο θα μπω βαθιά στη μαύρη τρύπα! Κι εκεί, μέσα στη βαθιά μαύρη τρύπα είπαμε, θα γίνω χοντρό η λιανό σκουλήκι, θα γίνω κοντό η μακρύ σκουλήκι, δεν κάνει διαφορά το φύλο, η ασπρουδερό σκουλήκι, η μαυριδερό σκουλήκι, η κιτρινωπό σκουλήκι είμαι, να αλληλοτρώνομαι στον αιώνα τον άπαντα με άλλα σκουλήκια! Κι αν ζήσω έζησα. Έτσι λοιπόν κι εγώ έζησα κι επέζησα κι ο καθένας βέβαια. Εμείς λοιπόν που ζήσαμε και επιζήσαμε, ο καθένας ξεχωριστά, ο ένας έτσι ο άλλος αλλιώς κι ο άλλος αλλιώς, δηλαδή που ζήσαμε ζωντανό από τότε που γεννηθήκαμε ως σήμερα, επίσης και που ζούμε στην πραγματικότητα τούτη την ώρα που μιλάμε! Και γράφουμε! Μα και τότε μιλάγαμε κι έγραφαν θα πεις. Σύμφωνα. Κι εμείς συνεχίζουμε αυτά που είπαν κι έγραφαν οι τότε, επίσης διορθώνουμε συμπληρώνουμε ατέλειες και παραλήψεις αενάως! Και τις βλέπουμε ζωντανά σε όλους τους κλάδους. Βρέχει χιονίζει. Γιατί δεν μπορείς συγχρόνως να μιλάς και να γράφεις. Γιατί αν κάνεις το αστείο να μιλάς συγχρόνως και να γράφεις, τότε άλλα θα λες κι άλλα θα γρά-

φεις. Γιατί κρίνοντας και συγκρίνοντας περασμένα λεχθέντα και γραμμένα, με τα σημερινά λεχθέντα και γραμμένα, βλέπουμε ότι η διαφορά καμιά! Χρονολογικά και τοπικά λοιπόν, λέγαμε λέμε και θα λέμε, γράφαμε γράφουμε και θα γράφουμε, κι όποιον πάρει ο χάρος. Κι ο φιλόσοφος κρεμάστηκε! Να μην τον πάρει ο Χάρος! Τώρα να πούμε και του στραβού το δίκιο, τι θα γίνει μ' αυτούς που ούτε ακούν ούτε διαβάζουν; Αυτοί είναι ασύγκριτοι. Δε συγκρίνονται. Αυτοί ούτε είπαν ούτε έγραφαν. Για να συγκριθούν μ' αυτούς που είπαν κι έγραφαν. Κι έτσι, εκτός τους σοφούς και σπαρμαστέτα που είχαμε και έχουμε, τώρα παραδόξως πάμε όλοι με γοργό ρυθμό να μας έπιασε αμόκ χωρίς να φτάνουμε πουθενά. Όμως συνεχίζουμε, συνεχίζουμε να τρέχουμε με κάθε τρόπο με κάθε μέσο αχ και με κάθε ουσία. Κι αν πάει όπως πάει, ίσως καταλήξουμε πρωτοφανείς κι αλλιότιχοι θέλουμε δε θέλουμε! Οπότε δε θα περπατάμε ούτε σαν σοφοί ούτε σαν σπαρμαστέτα. Αφού σε λίγο ξεπερνάμε το σημείο πνευματικής παράνοιας γνωστών και αγνώστων. Κι έτσι περπατάμε κυκλοφοράμε μιλάμε και γράφουμε με ασυνείδητο μυαλό! Επομένως το ασυνείδητο μυαλό μας, διαιωνίζεται χωρίς να ξέρει ή να μάθει περί γνωστών και αγνώστων. Ε, και το σχολείο; Τι κάνει το σχολείο; Ποιο σχολείο!

Βίκτωρ Ζωγράφος Bexley

